

Lenka se ozre. Toliko da se ne sesede od strahu. Rada bi izpregovorila, rada bi poprosila, a ni glasu iz grla.

Učitelj pa stopi bliže k nji, se ji smehlja in jo pogladi po laseh: „No, Lenka, ali bi rada znala igrati klavir?“

Ves strah se izpremeni Lenki v nepričakovano veselje. Tleskne z rokami, poskoči od veselja: „O, pa kako neskončno rada!“

„No, ker se pridno učiš v šoli in doma, pa te naučim igrati na klavir! Kadarkoli utegneš, pridi pogledat, pa bova malo zabrenkala. A sedaj greva zopet v učilnico.“

Otroci so naslušali, kdaj začujejo korake, kdaj se jim prikaže Lenka z objokanimi očmi. A kako so bili presenečeni, ko so zagledali Lenko vso srečno in veselo! Seveda so zvedeli šele po šoli, kako jo je presenetil gospod učitelj in kaj ji je obljubil. Pa kakšno veselje je bilo šele doma!

In tako hodi Lenka, kadar utegne, h gospodu učitelju. Sede na stol, si pripravi note in začne udarjati po tipkah. Zraven sede učitelj, star, prijazen gospod. Lice mu prešine zadovoljen nasmeh. To je gotovo najlepši znak, da je zadovoljen z napredkom svoje mlade umetnice. V začetku je bilo res težavno, ko so bili prsti tako trdi kakor da so leseni. Toda čim bolj se je vadila Lenka, tem lažje in gibčnejše je begala po tipkah. In danes ve že vsa vas, da zna igrati Lenka klavir. Vesele njene pesemce pričajo, kako je srečna mlada vaška umetnica.

Solnčece.

*Nad skalno goro solnčece
krvavo se žari,
s poslednjim svetlim žarom nam
gorice pozlafi.*

*Potem pa vzame žalostno
od zemljice slovo,
za gore skalne skrije se,
zatisne si oko.*

*Ža goro solnčece zaspi,
spet zjutraj se zbudi,
nad gorami nam skalnimi
veselo zažari . . .*

Sokolov.

